

PARTNERS

BLACK VERSION

PARTNERS

BLACK VERSION

MARIA ELFERINK

Eerder verschenen in deze serie:

Liefde en respect

Schuld en boete

Gebroken vleugel

De helpende hand

Het recht van de sterkste

Oorlog en vrede

Schrijver: Maria Elferink

Coverontwerp: Rob Bruinsma

ISBN: 9789402177336

© Maria Elferink 2018

Overzicht van de Partner familie

De Denver-tak:

John Denver – stamvader

Lisa Denver–Meredith – vrouw van John

Ed Denver – oudste zoon van John en Lisa, overleden in 2012

Tom Kingston – partner van Ed tot 2012, daarna gehuwd met Sigrid Thurvaldson, kraamverpleegster

Kirsten Kingston, dochtertje van Tom en Sigrid

Mohammed el Sana, pleegzoon van Tom en Sigrid

Suzy Denver – dochter van John en Lisa, actrice

Michael, pleegzoontje van Suzy, overleden in 2015

Jef Higgins – partner van Suzy

Nick Denver – jongste zoon van John en Lisa, tuinarchitect, gehuwd met Sophie

De Stacey-tak:

Don Stacey – stamvader

Letty Stacey-Lester – vrouw van Don

Emma Constable-Stacey – dochter van Don en Letty, gehuwd met Duncan Constable, chef-kok

Robin – zoontje van Emma en Duncan

Ali al-Farid – pleegzoon van Emma

Joe Stacey – zoon van Don en Letty, radiopresentator

Michelle Pardou, partner van Joe

Marie-Claire Pardou, dochtertje van Michelle

Pleegkinderen van de Partners:

Tim Brooks – gehuwd met Maggie Matthews, overleden in 1986, daarna gehuwd met Patricia Vermeulen

Mary Brooks - gehuwd met Danny Thompson

Angie Thompson – dochter van Danny en Mary, bloemiste, gehuwd met Tony Castello, hovenier

Bella Simpson, pleegdochter van Mary

Vrienden van de Partners:

Judith Tadesse en Ibrahim Yonas – vluchtelingen uit Eritrea

Steve Johnson – inspecteur bij Scotland Yard

Familie Hamidi: Salem, Karim, Elif en Aishai en Hafid al-Nazir – vrienden van de Kingstons

Abdel en Yasmina al-Tani: vluchtelingen uit Raqqa (Syrië)

INLEIDING

Don Stacey en John Denver zijn al vrienden sinds hun vroegste kindertijd. Daardoor voelen ze elkaar feilloos aan en weten ook hoe ze elkaar aan moeten vullen en versterken. Aan een mens in nood kunnen ze niet zomaar voorbij lopen, dus als de dan 15 jarige tweeling Tim en Mary Brooks hun hulp vragen tegen hun vader, die hen uitbuit en mishandelt, nemen ze hen onder hun hoede. Ze voeden hen op volgens hun overtuiging, dat liefde en respect de basis moet zijn voor de manier waarop mensen met elkaar omgaan en maken van een paar straatschoffies, eerlijke en hulpvaardige volwassenen. Maar ook hun liefde voor muziek dragen ze op hen over. Na verloop van tijd vinden ze alle vier een geliefde en ze vormen samen een popgroep, die ze The Partners noemen. Ze blijven hun hele leven samenwonen en werken vanaf het landgoed van Don, dat ze Partner House noemen. Ze brengen hun muziek de wereld in en voeden hun kinderen op met de levenshouding die ze zelf al jaren uitdragen. En hun kinderen nemen ook in hun volwassenheid, die boodschap over. Ook zij kunnen een vraag om hulp niet negeren en gaan daar soms heel ver in. Daardoor vinden ze zelf elk ook een partner en krijgen op hun beurt kinderen. En zo gaat het door. Maar ze beperken hun levensvisie niet tot alleen de eigen familie. Iedereen waarmee ze te maken krijgen, wordt er door beïnvloed en velen nemen de boodschap over.

In de verschillende delen van deze serie volgen we Don en John op hun reis door het leven. We leren hun kinderen kennen: die van henzelf, de aangetrouwde en de aangenomen kinderen. Maar ook de vrienden, oud en jong, die vast dreigen te lopen in een steeds harder wordende maatschappij.

Het is half september en in het hoveniersbedrijf van Nick Denver breekt dan altijd een drukke tijd aan. Hij heeft veel klanten onder de rijken van Brighton en die willen voor de kou invalt hun tuin winterklaar gemaakt hebben. Uitgebloeide bloemen en struiken moeten gerooid of gesnoeid en waar nodig vervangen worden. Hij heeft een aantal vaste klanten, die voor de winter naar zonniger oorden vertrekken en die willen alles klaar hebben voor hun vertrek. Een van die vaste klanten is José Montero, een Spanjaard die elk jaar in het najaar zijn tuin klaar laat maken voor hij naar zijn huis in Zuid Spanje vertrekt en in het voorjaar, als hij terug is, alles weer snel in bloei wil hebben. Ook dit jaar rekent Nick erop dat Montero weer zal bellen voor een afspraak. Maar als hij dat doet, komt hij met een heel ander verzoek.

Ik ga deze winter niet naar huis, Meneer Denver, vertelde Montero. Mijn zaken houden me in Engeland. Maar ik ben deze zomer in Japan geweest en ik heb daar tuinen gezien, zo mooi. Schitterend gewoon weg. Ik wil hier ook zoiets hebben. Ik heb me laten vertellen, dat ook in Engeland iets dergelijks te maken is. U bent behalve hovenier ook tuinarchitect. Kunt u voor mij een Japanse tuin maken in plaats van deze Engelse, waar ik nu al jaren naar kijk?

Een Japanse tuin? Zei Nick verbaasd. Tja, dat denk ik wel. Had u er een bepaalde voorstelling van hoe u het wilt hebben? Er zijn bij Japanse tuinen verschillende genres of thema's mogelijk.

Ik wil iets met leuke kronkelende paden en bruggetjes over waterpartijen met mooie bloemen en bloeiende struiken en een theehuis achterin. Kan dat?

Ja, zei Nick bedachtzaam, dat denk ik wel. Als ik me goed herinner, is uw tuin een goede 100 meter diep en ongeveer een meter of 25 breed. Daar moet wel iets moois van te maken zijn. Hij ligt op het zuiden, dus in de zomer is hij erg

warm. Ik zou er ook wat schaduwplekken in kunnen maken, met bloeiende bomen, lijkt u dat een goed idee?

Ja, heel goed, Meneer Denver. Met leuke zitjes hier en daar en beekjes met romantische bruggetjes. Ik heb zoveel moois gezien in Japan. Ik ben er helemaal weg van.

Nick glimlachte om het enthousiasme van de man. Ik zal een paar ontwerpen maken en dan kom ik binnenkort bij u langs om het te laten zien. Dan kunnen we bespreken hoe het precies worden moet. Is dat goed?

Ja, heel graag. Hoe snel kunt u ermee aan de slag?

Dat hangt af van de soorten planten en bomen, die u erin wilt hebben. Of die hier in Engeland verkrijgbaar zijn of dat ik ze uit Japan moet laten komen.

Als er materiaal uit Japan moet komen, zal dat lang duren waarschijnlijk, meende Montero.

Dat hoeft niet, zei Nick. Ik kan het per vliegtuig laten komen. Dat is wel duurder natuurlijk. Had u een bepaald bedrag in uw hoofd, dat u aan het hele project wilt besteden?

Nee, zei Montero beslist. Maakt u maar een mooi ontwerp en kom me dat volgende week laten zien. Dan kunnen we erover praten. Maar ik wil het wel voor eind oktober klaar hebben. Ik ben mijn huis ook aan het inrichten in Japanse stijl. Mijn nieuwe meubels komen ook in oktober. Dus dan wil ik mijn tuin ook klaar hebben.

Dat begrijp ik, zei Nick. Ik zal mijn best doen. Ik kom volgende week woensdag bij u en dan zal ik u het één en ander laten zien. Is dat goed?

Ja, dat is prima, Meneer Denver. Ik zie u volgende week woensdag.

Nick hing op en dacht na. Een Japanse tuin had hij nog nooit gemaakt. Hij had ze wel gezien, maar hij moest zich verdiepen in de manier, waarop je zoiets aan moest leggen. Waar moest hij allemaal rekening mee houden? Hij ging het internet op en maakte er een grondige studie van.

Aan het eind van de dag sprak Nick er met Tony Castello over. Tony was een zwarte Jamaicaan, die met zijn nicht Angie getrouwd was. Tony had zich in korte tijd van stenensjouwer in het tuincentrum opgewerkt tot mededirecteur in het bedrijf van Nick. Hij had zich ontpopt van eerlijke dommekracht tot een betrouwbare partner, die het bedrijf kon leiden als Nick er zelf niet was. Hij had dat een aantal keren moeten doen, tot Nick 's grote tevredenheid. Tony vond het wel moeilijk als hij zonder Nick 's adviezen belangrijke beslissingen moest nemen. Hij had geen opleiding in bedrijfsvoering gehad. Maar hij probeerde dan te bedenken hoe Nick zelf zou handelen en volgde die lijn. Meestal kwam hij dan wel tot de juiste beslissing. Hij werkte dus voornamelijk op zijn gevoel, maar dat was voor Nick veilig genoeg om hem een deel van zijn bedrijf toe te vertrouwen. Hij had Tony een opleiding tot hovenier laten volgen, zodat hij ook een goed inzicht kreeg in hoe je tuinen moest onderhouden en aanleggen. Nick was heel tevreden met deze aangetrouwde 'neef'. Want Tony en Angie waren niet echt eigen familie. Mary Brooks, de moeder van Angie was een pleegkind van Nick 's vader. Er was dus eigenlijk geen bloedverwantschap tussen hen, maar dat maakte de band niet minder hecht. Nick en Angie waren samen opgegroeid op Partner House, het landgoed bij Guildford in Surrey, waar vader John Denver met zijn Partner familie nog steeds woonde.

Maar nu moest Nick met Tony praten over de tuin van Montero.

Hij wil een Japanse tuin aangelegd hebben, met waterpartijen en kronkelpaden en een theehuis achterin. Dat heeft nogal wat voeten in de aarde. Ik ben me al in ontwerpen aan het verdiepen. Maar eerst zal al het bestaande spul eruit moeten. Dat kost alleen al meer dan een dag. En dan moet er veel gegraven worden. Er moet een leiding aangelegd worden om de beekjes van water te

voorzien en ook een zuiverings en circulatiesysteem. Ik wil met hoogteverschil werken om meer ruimte te creëren. Zijn tuin is veel dieper dan hij breed is. Ik heb een voorlopig ontwerp gemaakt met wat hogere bomen erin om schaduwpartijen te laten ontstaan. En ik heb een paar modellen van theehuisjes opgezocht. Ik wil een presentatie maken in 3-D op mijn tablet om hem te laten zien wat mij voor ogen staat. En dan eens zien of dat met zijn ideeën overeenstemt.

Tony knikte bedachtzaam.

Als we dat aan moeten leggen, heb ik extra mensen nodig. Vooral voor het graafwerk en de aansluitingen van de leidingen. Hoeveel tijd zullen we nodig hebben om zoiets te maken? Ik moet ook nog andere tuinen winterklaar maken. Dat is zo. Bel het uitzendbureau maar voor extra mensen voor het graafwerk. Dan kun je onze eigen mensen voor het plantonderhoud gebruiken. Kan Eddy dat al zelfstandig?

Eddy Sung was hun leerling hovenier. De jongen was als middelbare scholier bij het tuincentrum van Nick begonnen als zaterdaghulp en volgde nu de hoveniersopleiding, waarbij hij zijn stages doorliep in Nick 's bedrijf. Eddy was nu in zijn tweede jaar en de jongen deed erg zijn best. Tony was zijn leermeester en zijn vertrouwensman. Eddy was van Vietnamese afkomst en had het in het begin erg moeilijk gehad onder de toenmalige bedrijfsleider van het tuincentrum. Die had een vooroordeel tegenover buitenlanders. Tony had Eddy geleerd, hoe hij enerzijds volgbaar moest zijn en tegelijkertijd keuzes kon maken aan wie hij zijn vriendschap en loyaliteit schonk. De bedrijfsleider was over de schreef gegaan en ontslagen. Eddy was een trouwe volgeling van Tony en Nick geworden. Hij had echt interesse in tuinaanleg gekregen en was na de middelbare school verder gaan leren om hogerop te komen. Nick was best bereid om te investeren in nieuw talent en had hem financieel gesteund.

Hij zal wat instructie moeten krijgen voor hij eraan begint, maar hij kan al best veel zelf, was Tony 's oordeel. Maar voor de aanleg van die beekjes en paden zal eerst goed gemeten moeten worden. Het werken met de theodoliet is ook een goed leermoment voor Eddy. Dat wil ik samen met hem doen. Het komt niet zo vaak voor, dat we moeten meten en uitzetten. Dit is een mooie kans. Hij moet ook praktijk ervaring opdoen, met zo'n instrument.

Dat is zo, was Nick het met hem eens. Eddy zal graag aan deze tuin werken. Maar het andere werk moet ook doorgaan. Hij zal moeten leren zijn tijd en aandacht te verdelen over verschillende klussen.

Tony knikte bedachtzaam. Daar zal hij nog een hele dobber aan hebben. Maar het is een goede leerschool. Het zal wel lukken.

Goed. Ik ga woensdag naar Montero. Als hij tevreden is over mijn ontwerp, moeten we snel aan de slag. Hij wil het eind oktober klaar hebben.

Ik zal er rekening mee houden met de andere opdrachten, beloofde Tony. En een paar man bij het uitzendbureau vragen voor het graafwerk. Als dit lukt met zo'n Japanse tuin, is het een mooie reclame voor ons bedrijf. Je moet er wat over op onze site zetten. Met wat foto's erbij. Dat zal het goed doen, denk ik.

Dat is zeker waar, was Nick het met hem eens. Maar het gaat Montero een hoop geld kosten. Dit wordt ook financieel een goede opsteker voor ons. Als ik bomen uit Japan moet laten komen, kunnen we daar een goede marge op maken. Montero is geen vrek. Hij laat het geld rollen. Maar het is wel belangrijk, dat het werk op tijd klaar is. Daar moeten we goed voor waken. Als hij tevreden is, betaalt hij altijd snel.

Dat is waar, was Tony het met hem eens. Maar dit gaat ons wel lukken, Nick. Dit wordt een mooi project en een goede afsluiter voor dit jaar. We zullen zeker weer een flinke winst maken.

Natuurlijk, grijnsde Nick. Daar doen we het toch voor? Wie wil er nu geen goed geld verdienen aan de rijken der aarde? Die zitten er genoeg in deze streek. En Montero is er één van.

Weet jij eigenlijk wat hij voor zaken doet?

Nee, geen idee, gaf Nick toe. Maakt dat wat uit?

Niet echt, vond Tony. Als hij zijn rekeningen maar op tijd betaald. En dat doet hij.

Zo is het. Ik ga naar huis, vriend. Groeten aan Angie.

Een week later liet Nick op zijn tablet zijn presentatie zien aan Montero. Die was enthousiast.

Geweldig, Meneer Denver, dit ziet er heel mooi uit. Precies zoals ik me voorgesteld had. Met die paden en bruggetjes. En die bloeiende sierkersen. Heel mooi. Maar die bloeien natuurlijk niet het hele jaar door.

Om deze tijd bloeien ze inderdaad niet, gaf Nick toe. Anders zouden we ze nu ook niet kunnen planten. Maar in het voorjaar zullen ze in bloei komen. Net als de rododendrons en de azalea's. Ik heb soorten uitgekozen, die op elkaar afgestemd zijn. Wat vindt u van het theehuis? Is dit een model dat u aanstaat? Er zijn nog andere mogelijkheden.

Nick zoomde in op het gebouwtje achter in de tuin, zodat Montero het beter kon bekijken.

Ik vind deze wel mooi eigenlijk, zei de man, met die open structuur en dat puntgeveltje op het dak.

Hij is niet zo groot, zei Nick. Maar dat leek me juist beter. Uw tuin is niet zo heel breed. Aan weerskanten moet nog ruimte over blijven voor groen. En ik laat de hoge struiken er achter langs lopen, zodat u toch afscheiding houdt met de grond van de mensen die achter u wonen. Zoals u nu ook hebt.

Ja, dat is goed, zei Montero. Ik wil wel privacy houden. Zit er rijstpapier in die wanden of is dat een paneel?

Hij wees op de witte opvulling van de wanden van het theehuis.

Het is rijstpapier met bamboe tussenschotten, zei Nick. Maar ik heb gezien dat er ook zijn met bamboe tussenwanden met een plantenpatroon erin. Dat is ook mooi, maar maakt het wat meer gesloten. Dit is lichter.

Montero dacht even na. Ik denk dat ik bamboe tussenwanden mooier zal vinden. Die heb ik in Japan ook wel gezien. Ze zijn heel kunstig gemaakt.

Goed, dan doen we dat. U vindt de afmeting zo wel goed? Ik denk dat we hem niet groter moeten maken, of wel?

Nee, dat lijkt me ook niet. Dit is een mooi model, net groot genoeg. Wanneer kunt u het maken?

We kunnen de tweede week van oktober beginnen met het afgraven van uw huidige tuin, vertelde Nick. Daar zullen we ongeveer twee dagen mee bezig zijn. Wilt u nog iets met de planten die we eruit halen? Hebt u er een andere bestemming voor?

Nee, van mij mogen ze weg, zei Montero. Tenzij u er een ander voor weet.

Als u het goed vindt, neem ik ze mee, zei Nick. Aan de westkant van Brighton, bij Worthing, wordt eind volgende maand een tentoonstelling gehouden van Engelse plantentuinen. Daar wil ik ze graag gebruiken. Het meeste is nog in heel goede staat. Na afloop mogen armere gezinnen ze dan meenemen om in hun eigen tuin te zetten. Komen ze toch nog goed terecht.

O, dat is prima, zei Montero. Waarom zou je iets weggooien, dat iemand nog kan gebruiken, nietwaar? Doe dat maar.

Mooi, dank u wel, zei Nick. Maar als het oude spul eruit is, zijn we nog wel een paar weken bezig voor alles klaar is. Het theehuis moet uit Japan komen, maar mij is toegezegd, dat het hier in de derde week van oktober kan zijn. Dus het zou allemaal voor het eind van die maand klaar moeten kunnen zijn. De bomen en struiken haal ik uit

Nederland. Daar is een bedrijf, dat ze voor West Europa importeert. Dat is beter. Ze zijn dan al aan ons klimaat aangepast.

Heel goed, zei Montero tevreden. Dus u kunt hier in de tweede week van oktober aan de slag. En wat gaat het me dan kosten, alles bij elkaar?

Nick haalde diep adem en kruiste in gedachten zijn vingers om een goede afloop.

41.250 pond, zei hij ernstig.

Montero keek hem even aan en dacht na.

Dat is een hoop geld, Meneer Denver.

Dat is waar, gaf Nick toe. Maar u krijgt er ook een prachtige tuin voor, Meneer Montero.

Montero keek nog eens naar de overzichtsfoto op de tablet. Ja, gaf hij toe, het is heel mooi.

Hij zuchtte even. Goed, doe het maar.

Nick moest even slikken. Dank u, Meneer Montero. We zullen ons uiterste best doen om alles naar wens te laten verlopen.

Montero glimlachte. Dat weet ik. U hebt me nooit teleurgesteld.

Wilt u een gedetailleerde offerte, zodat u mijn berekening kunt zien?

Montero glimlachte fijntjes. Ik vertrouw u wel, Meneer Denver. Maar ik neem aan, dat u een handtekening wilt onder een opdracht.

Nick kleurde enigszins. Dat zou ik op prijs stellen, ja. Het is voor mij ook een flinke investering vooraf.

Wilt u een aanbetaling?

Bij zo'n grote opdracht is dat wel gebruikelijk, zei Nick voorzichtig.

Montero knikte. Goed. Ik betaal 50% bij opdracht, 40% als u klaar bent en de laatste 10% een maand later. Voor het geval er een plant of boom meteen al niet aanslaat. Die vervangt u dan gratis. Akkoord?

Nick grijnsde breed. Akkoord, Meneer Montero.

De mannen gaven elkaar een hand.

Ik zal de opdracht op schrift stellen en naar u opsturen. Als u die dan getekend aan mij terugstuurt, kan ik alles bestellen, zei Nick.

Goed, glimlachte Montero. Dan zie ik u in de tweede week van oktober weer hier.

Daar kunt u op rekenen, zei Nick.

Hij vertrok. Montero keek hem na toen hij wegreed en glimlachte.

Je moest eens weten, Denver, dacht hij bij zichzelf.

Een paar weken later was het zover. Onder leiding van Tony waren alle goede planten netjes uitgegraven en afgevoerd naar Nick 's bedrijf voor de tentoonstelling later die maand. Alles wat niet meer bruikbaar was werd weggegooid. Nu lag de tuin er kaal en rommelig bij. Tony liet een deel van de grond afgraven en de rest enigszins egaliseren om goed te kunnen meten hoe de beekjes en paden moesten gaan lopen. Hij had Eddy meegenomen om hem te laten oefenen met de theodoliet. Terwijl Nick met Montero in gesprek was over de voortgang van het werk, zette Tony het meetinstrument neer in de richting van de nu kale achterkant van de tuin. Doordat de struiken die eerder de afscheiding met de achterburen hadden gevormd, weg waren, leek de tuin van Montero eens zo groot als hij was. Ze moesten eerst de afscheiding vastleggen, vertelde hij Eddy.

Kijk maar eens door het oculair en stel de afstand in op die geul, waar eerst de afscheiding liep, raadde hij zijn leerling. Eddy stapte vol geestdrift op het apparaat af. Dit was een moderne versie van een theodoliet. Op school hadden ze dat nog niet. Daar moest alles met de hand ingesteld worden. Bij deze ging het automatisch als hij het oog goed richtte, had Tony hem verteld. Hij boog zich voor het oculair en keek. En schrok zich rot.

Jezus! Bracht Eddy uit en keek geschokt naar Tony op.

Wat is er? Vroeg Tony, die zelf van het gezicht van de jongen schrok. Maar Eddy kon van schrik geen woord uitbrengen. Dus duwde Tony hem opzij en keek zelf. Ook hij schrok enorm van wat hij zag.

Doordat er geen afscheiding meer was tussen de tuinen, kon hij recht in de woonkamer van het huis erachter kijken, een kleine 150 meter verderop. Hij zag een man in een stoel zitten en er stonden twee mannen tegenover hem. Eén hield een lang pistool tegen het hoofd van de man in de stoel. Maar terwijl Tony keek, gebeurde er iets achter de twee mannen. Ze keken geschrokken om en zetten het ineens op een lopen. Ze holden de kamer uit door de openstaande tuindeuren. En kwamen daardoor recht op Tony af.

Wegwezen Eddy! Riep Tony en holde naar waar Nick en Montero stonden te praten.

Zoek dekking! Riep hij hen toe.

Nick en Montero zagen de mannen naderen en holden het huis in. Tony keek om naar Eddy, maar zag hem niet. De overvallers letten niet op hem en holden recht door de tuin naar de doorgang naar de straat. Tony maakte zich zorgen om Eddy en ging er achteraan. Toen hij ook de straat bereikte, zag hij dat de overvallers in het bestelwagentje sprongen, waar Nick en hij hun gereedschap in vervoerden. De overvallers scheurden weg met hun wagen. Eddy was nergens te zien. De enige plek waar hij zich kon hebben verborgen, was juist in de laadbak van de Caddy.

O, mijn God, Eddy! Kreet Tony.

Achter hem verschenen Nick en Montero. Tony draaide zich om en riep:

Ze zijn er met onze Caddy vandoor en daar was Eddy in gekropen! We moeten er achteraan.

Nick mompelde een verwensing en holde naar het vrachtwagentje, waar ze de graafmachine mee vervoerden. Die had achter het bestelwagentje gestaan.

Kom mee! Riep hij naar Tony.

De mannen sprongen in de cabine. Nick reed en beet Tony toe:

Bel jij 112 en meldt wat er gebeurd is. Ik zal uitkijken of ik ze zie.

Tony trok meteen zijn telefoon uit zijn zak en belde. Terwijl hij aan de man in de meldkamer uitlegde wat er gebeurd was, keek Nick bij elke kruising goed naar links en rechts of hij een glimp van zijn andere auto kon ontdekken. Intussen dacht hij snel na. Wat zou hij doen, als hij er als overvaller snel vandoor moest? Niet de afslag naar het centrum, meende hij. Dan konden ze in het verkeer vast komen te zitten. De buitenweg waarschijnlijk. Hij reed die richting uit en vlak voor hij de oprit naar de A27 bereikte, zag hij hen in de verte.

Ik zie ze! Riep hij naar Tony.

Die had de situatie intussen uitgelegd aan een agent in de meldkamer van de politie en gaf meteen door, dat ze de overvallers in zicht hadden.

Ze gaan de A27 op in westelijke richting, meldde hij. Wij blijven volgen.

Er zijn al wagens onderweg, zei de agent. Houd afstand en ga er niet zelf op af. Dat is te gevaarlijk.

Goed, zei Tony. Hij keek gespannen naar de bestelwagen in de verte. Die bleef de A27 volgen. Ze reden een aantal afslagen voorbij.

Waar gaan ze heen, verdomme! Vroeg hij zich binnensmonds af.

Ze waren al bijna ter hoogte van Shoreham, een voorstad, die helemaal aan de westkant tegen Brighton aanleunde, toen er iets gebeurde. De Caddy dook plotseling naar de rechter rijstrook. Auto's die daar reden, moesten vol in de remmen. De Caddy ramde de vangrail en dook van het talud af naar beneden.

O, mijn God! Riepen Tony en Nick tegelijk.

Wat gebeurt er? Riep de agent in Tony's oor.

Ze schieten door de vangrail naar beneden! Riep Tony. Nick stuurde hun vrachtwagen naar het gat in de vangrail en stopte. De mannen sprongen eruit. Er stopten nog meer auto 's en een aantal omstanders verdrong zich om het gat. Ze keken naar beneden. Onder hen liep de rivier de Adur. De Caddy was het water in gedoken en lag met zijn neus naar beneden op de bodem. Terwijl ze toekeken, zag Nick de twee overvallers de oever op klimmen. Ze waren er blijkbaar op tijd uitgekomen. Hij wees Tony erop. Die gaf het meteen door aan de agent, die hij nog steeds aan de lijn had.

Ze kruipen op de kant en gaan er in zuidelijke richting vandoor, meldde hij.

Ik stuur de wagens daarheen, zei de agent. En de jongen die achterin zat?

Die zie ik niet, zei Tony angstig. Hij moet nog in de laadruimte zitten. Ik ga er op af, misschien is hij gewond.

Hoe wilt u dat doen, begon de agent, maar Tony duwde de telefoon in Nick 's hand en trok zijn jas en laarzen uit.

Wat ga je doen? Vroeg Nick geschrokken.

Ik ga Eddy eruit halen, zei Tony met een verbeterd trek om zijn mond. Hij liep snel naar de rand van de weg en keek naar beneden. Nick volgde hem en vroeg:

Hoe wil je dat doen? Springen?

Wat anders? Zei Tony.

Hij had de plaats al bepaald. Hij concentreerde zich op een plek net naast de auto in het water. Hij sprong zonder te aarzelen naar beneden. Tijdens de sprong trok hij zijn benen in en kwam precies op de plek die hij wilde, in het water terecht. Hij kwam snel boven en hees zich aan de achterkant op de Caddy. Hij opende een achterdeur en keek naar binnen. De onderste helft van het laadruim stond vol water en liep snel verder vol. Hij zag Eddy niet.

Eddy! Riep hij. Geen antwoord.

De jongen moest onder water liggen en was waarschijnlijk buiten bewustzijn. Tony wilde zich in het laadruim laten

zakken, maar toen hij de openstaande deur losliet, dreigde die dicht te vallen. Dat kon hij niet hebben. Hij zou zelf gevangen kunnen komen te zitten. Hij moest die deur vastzetten. Hij trok zijn broek uit, maar door zijn bewegingen op de linkerkant van de auto, werd het evenwicht verstoord en de wagen schoof iets op zijn kant. Tony wist met moeite zijn evenwicht te bewaren en bond een broekspijp aan de greep van de rechterdeur. Hij trok de deur weer open en bond de andere pijp aan de bumper vast. De deur bleef nu openstaan en hij kon naar binnen. Hij liet zich voorzichtig zakken; het water kwam al tot zijn navel en was ijskoud. Hij haalde diep adem en dook onder en zocht naar Eddy. Hij voelde een arm en volgde die, tot hij de jongen bij de schouders kon pakken en optillen. Hij trok Eddy uit het water en legde hem over zijn schouder. De jongen was buiten bewustzijn en ademde niet. Nu moest hij hier snel uit. Door zijn bewegingen helde de wagen steeds verder over naar één kant. Maar Nick had intussen ook niet stil gezeten. Hij had een rol touw uit de vrachtwagen gehaald en aan de bumper gebonden. De wagen stond goed op de rem en hij gooide het uiteinde naar beneden. Hij liet zich snel langs het touw zakken tot hij vlak boven de Caddy hing.

Hij riep: Tony!

Ik heb Eddy gevonden, maar hij is bewusteloos, riep Tony terug. Kun je op de auto gaan staan, zodat hij nog verder overheelt? Dan kan ik er gemakkelijker uit. Ik kan niet met de jongen naar boven klimmen.

Nick liet zich nog iets verder zakken en greep de openstaande achterdeur. Hij duwde die verder naar rechts en de auto gleed op zijn kant in het water. Dat stroomde verder de laadruimte in, maar Tony kwam snel naar buiten met Eddy in zijn armen. Hij zwom naar de zijkant van de auto. Nick klom daar heen en nam Eddy van hem over. In de verte hoorden ze sirenes van de hulpdiensten, die er aan kwamen. Nick legde Eddy op zijn buik op de zijkant

van de bestelwagen en drukte tussen zijn schouderbladen om het water uit zijn longen te krijgen. Er golfde een straal bruin rivierwater uit Eddy 's mond. Na een paar keer drukken hield dat op en Nick legde hem op zijn linker zij in een enigszins stabiele houding. Intussen waren een ambulance en een brandweerauto op de plaats van het ongeluk aangekomen en er werd een brancard naar beneden gelaten. Er kwam ook een brandweerman in een harnas aan een lier naar beneden. Samen met Nick legde hij Eddy op de brancard en bond hem vast. De brandweerman gaf een teken naar boven en de jongen werd opgehesen. Tony was uit het water geklommen en maakte zijn broek weer los van de achterdeur. Hij trok hem snel aan, hij had het ijskoud gekregen. Nick klom via zijn eigen touw weer naar boven en de brandweerman nam Tony in een innige omarming en ze werden samen door de lier opgehesen. Even later stonden ze allemaal weer boven. Eddy lag nog op de brancard en werd gereanimeerd. De politie hield de omstanders op een afstand. Tony trok snel zijn jas en laarzen weer aan. Hij keek gespannen naar Eddy. Zou de jongen het halen? Het duurde bijna een kwartier, maar toen meldde de ambulance broeder, dat hij hartslag voelde. Ze gingen door met reanimeren. Na nog tien minuten ademde Eddy weer zelfstandig. Hij had het gered. De broeder legde hem op zijn zij om hem wat rust te geven. Hij werd met de brancard in de ambulance geschoven en snel naar het ziekenhuis gebracht. Tijdens het reanimeren was er een agent naar Nick en Tony toegekomen.

Dat was heel dapper wat u gedaan hebt, Meneer, zei hij tegen Tony, maar ook heel gevaarlijk.

Weet ik, zei Tony, terwijl hij gespannen naar Eddy bleef kijken. Maar haast was geboden. Ik ging er van uit, dat hij door de klap tegen het achterschot geslagen was en mogelijk gewond geraakt. Er lagen losse gereedschappen

in het laadruim. En hij zou er nooit zelf uit kunnen komen. Ik moest wel naar hem toe.

Maar om zomaar van het talud te springen, was levensgevaarlijk, meende de agent. Als u verkeerd terecht gekomen was, ...

Ik wist wat ik deed, onderbrak Tony hem. Ik ben wel vaker van grote hoogte in het water gesprongen. Als jongen deden we dat thuis geregeld. Vanaf de klippen in zee springen. Het gaat erom, dat je eerst goed kijkt waar je terecht wilt komen. En er dan recht op af springen.

O, zei de agent, die hier even over na moest denken. Hij keek naar Eddy, die net weer zelf begon te ademen.

Het lijkt erop dat u zijn leven gered hebt, Meneer.

Gelukkig wel, zei Tony met een zucht. Dat is een pak van mijn hart. Wat gaan we nu doen?

Ik wil u graag meenemen, Meneer, zei de agent. We volgen de ambulance naar het ziekenhuis. U bent verkleumd. In het ziekenhuis kunt u onderzocht worden. We willen niet dat u ziek wordt. En dan kunnen we de personalia van u en de jongen opnemen. Zijn ouders zullen gewaarschuwd moeten worden.

Dat regel ik wel, zei Nick. Ik zal Sophie bellen, dat ze zijn moeder op de hoogte brengt. Op kantoor hebben we zijn adres en telefoonnummer. En ik zal Angie bellen, dat ze met droge kleren voor jou naar het ziekenhuis komt.

Dat is goed, zei Tony. Regel jij ook dat de Caddy geborgen wordt?

Laat maar aan mij over, zei Nick. Ga jij maar met de politie mee naar het ziekenhuis. Dan kun jij op Eddy passen tot zijn moeder er is.

Goed, zei Tony en ging met de agent mee.

In het ziekenhuis werd Tony onderzocht, maar zoals hij zelf al wist, mankeerde hij niets. Hij had het alleen nog steeds koud. Daarom kreeg hij een warme deken om zich heen, terwijl hij wachtte tot ze met Eddy klaar waren. Hij dronk een paar koppen warme soep en kwam een beetje bij.

Even later kwam Angie aanhollen. Ze had een tas met kleren voor hem bij zich. Ze omarmden elkaar en Tony vertelde nog maar eens wat er allemaal gebeurd was. De grote lijnen had ze al van Nick gehoord, maar ze wilde het nog eens uitgebreid van Tony horen. De agent kwam erbij zitten en luisterde mee. Hij vroeg:

U hebt die mannen dus ook door de theodoliet gezien. Kunt u een goede beschrijving van ze geven?

Tony sloot zijn ogen en dacht na. Hij riep het beeld in zijn geest op, zoals hij dat door het oculair had gezien.

De één was beduidend langer dan de ander. De langste was donker van haar. Hij had een eivormig hoofd en zijn haar lag er plat tegenaan. Hij droeg een bril met een donker montuur. De kleinste was blond en had een snorretje.

Heel goed, prees de agent. En hun lengte?

Tony keek in gedachten voor zich uit. De langste zal ongeveer van mijn lengte zijn, zeg 1.85, 1.90 misschien. De kleinste was zeker een kop kleiner, zeg 1.70.

Goed, zei de agent en maakte driftig aantekeningen. Kleding?

De langste droeg een donker pak met een licht overhemd, geen stropdas. De kleine had een trui en een spijkerbroek aan.

Hadden ze geen jas aan?

Nee. Tony keek de agent aan. Dat is vreemd. Zulk mooi weer is het niet. Zouden ze zonder jas daar naartoe gegaan zijn? Met een auto kan dat. Maar die moet daar dan nog staan.

Daar zegt u wat, zei de agent. Ik ga even bellen.

De agent vertrok. Tony en Angie zaten in een wachtkamer. Even later kwam een verpleegster melden dat Eddy onderzocht was en ogenschijnlijk niets mankeerde, dat niet met rust en warmte weer beter zou worden. Hij vroeg naar Tony. Die ging gelijk mee. Angie volgde hen. In de ziekenkamer lag Eddy met een bleek gezicht in bed.

Hallo maatje, groette Tony vrolijk. Hoe gaat het nu?

Goed, geloof ik, zei Eddy met een verlegen lachje. Dank zij u, heb ik gehoord.

Tony grijnsde. We willen onze leerling niet kwijt. Goede hoveniers zijn schaars.

Ik ben u heel dankbaar, Meneer Tony, zei Eddy met een zucht. Ik ben nog nooit zo bang geweest.

Dat begrijp ik, jongen, zei Tony geruststellend. Het was een heel angstig avontuur. Dat ze nu net de auto mee moesten pikken, waar jij je in verstopd had.

Ik zag ze aankomen, zei Eddy zacht. Ik zette het op een rennen, de tuin uit en kwam bij de wagens. De achterdeur van de Caddy was niet op slot en ik kroop erin. Ik trok net de deur dicht, toen ze om de hoek kwamen. Ze kwamen recht op me af. Ik dacht dat ze me gezien hadden en dook weg. Toen gingen de voorportieren open en ik hoorde ze tegen elkaar zeggen, dat ze weg moesten wezen.

Kon je verstaan wat ze tegen elkaar zeiden? Vroeg Tony.

Sommige dingen, ik kon niet alles verstaan. Ik hield me muistil. Op een gegeven moment had ik het idee, dat er één door een telefoon praatte. Ik heb geen beltoon gehoord, maar één zei iets van, Jezus en wat nu? En toen: goed, doen we. U hoort van ons. Daarom dacht ik, dat hij belde.

En wat gebeurde er toen? Vroeg Tony.

Ze spraken zacht met elkaar. Ik kon niets meer verstaan. Even later volgde een enorme klap en vlogen we door de lucht. Een dreun en toen wist ik niets meer. Ik denk dat ik tegen het achterschot viel en met mijn hoofd iets raakte. Het doet nog pijn hier aan de zijkant.

Tony knikte begrijpend. We zaten met de vrachtauto kort achter jullie. We zagen jullie door de vangrail schieten naar beneden. Die boeven waren er al uit, toen wij stopten bij het gat. Ik had de hele tijd telefonisch contact met de politie. Daarom waren de hulpdiensten er ook snel bij. Ik probeerde je eruit te halen, maar de deur bleef niet open

staan omdat de wagen wat scheef lag. Ik moest hem eerst vastzetten met mijn broekspijpen. Toen kon ik naar binnen en je uit het water halen. Intussen was Nick aan een touw naar beneden gekomen en hielp mee om je eruit te krijgen. Hij duwde de auto verder op zijn kant, waardoor ik met je naar buiten kon zwemmen. Hij heeft je toen op de zijkant gelegd en het water uit je longen gedrukt. Tegen die tijd was de ambulance er en die hebben je naar boven getakeld.

Eddy slaakte een zucht van verlichting. Ik ben u heel dankbaar en Meneer Nick ook, natuurlijk.

Al goed jongen, zei Tony grijnzend. Nick zou je moeder laten waarschuwen. Ze zal zo wel komen, denk ik. Rust maar even goed uit en doe wat de dokter zegt. Ik denk dat je morgen of zo wel naar huis mag. Doe maar rustig aan. Waarschijnlijk zal de politie nog wel met je willen praten. Ze zullen een verklaring van je willen, denk ik zo.

Ja, dat zal wel, begreep Eddy.

Er werd op de deur geklopt en een vrouw van middelbare leeftijd kwam binnen, gevolgd door een agent.

Eddy! Riep de vrouw.

Hallo Moeder, zei Eddy blij.

Moeder en zoon omhelsden elkaar. De agent zei tegen Tony:

Ik heb overleg gehad met collega's op het bureau. Wilt u daar heen gaan om een verklaring te ondertekenen en te helpen met de identificatie van de overvallers? U hebt ze waarschijnlijk het beste gezien.

Zijn ze niet gepakt? Vroeg Tony teleurgesteld.

Nee, ze zijn helaas ontsnapt. De omgeving wordt nog verder uitgekamd, maar ik ben bang dat we ze kwijt zijn. Als u met behulp van identificatieprogrammatuur een goede compositiefoto kunt maken, zou dat kunnen helpen. Goed, zei Tony, ik zal mijn best doen. Tot ziens, Eddy. Als je weer opgeknapt bent, zien we je wel verschijnen. Doe maar rustig aan. Niet forceren.

Goed, Meneer Tony, dat zal ik doen. Nogmaals heel erg bedankt voor alles.

Al goed, jongen. Tot ziens. Kom schat, we gaan naar het bureau.

Tony en Angie vertrokken en de agent nam Eddy een uitgebreide verklaring af van zijn belevenissen. Zijn moeder luisterde huiverend toe. Haar zoon was in levensgevaar geweest, maar het was gelukkig goed afgelopen.

Terwijl Tony en Eddy naar het ziekenhuis werden gebracht, had Nick eerst zijn vrouw en Angie gebeld. Daarna moest hij nog een half uur wachten voor er een takelwagen van de politie verscheen, die zijn Caddy uit het water takelde. De hele voorkant was door de klap in elkaar gedrukt en het was hem meteen duidelijk dat het ding total loss was. Hij vroeg waar de wagen naartoe gebracht werd en besloot dat het geen zin had mee te gaan. De wagen moest eerst door forensische experts onderzocht worden en zou voorlopig nog niet vrij gegeven worden. Nick besloot naar het huis van Montero terug te gaan. Daar liepen nog een paar mannen van hem rond en Montero zou willen weten hoe het afgelopen was met de autodiefstal. Toen hij bij het huis van zijn klant aankwam, vond hij zijn mannen op de grond in de tuin met een kop thee. Ze zaten met Montero te praten. Nick verontschuldigde zich bij zijn klant, omdat hij zomaar weggegaan was. Montero wuifde zijn excuses weg.

Dat is toch logisch, beste man. Ik zou hetzelfde gedaan hebben. Hoe is het afgelopen? Hebt u de dieven gevonden?

Jawel, maar we zijn ze wel kwijt, denk ik.

Nick vertelde wat er allemaal gebeurd was. Montero was geschokt.

Zomaar door de vangrail geschoten en in de rivier gestort! Goeie genade! Hoe was dat mogelijk? Hadden ze de macht over het stuur verloren?

Geen idee, zei Nick. Ze stuurden ineens naar rechts en ramden de vangrail. Ze reden zeker 120 kilometer per uur, toen ze van richting veranderden. En met zo'n vaart is er dan geen houden aan. Levensgevaarlijk. Maar ze overleefden het wel. We zagen ze op de kant klauteren en wegrennen. Kennelijk mankeerden ze niets. Ze moeten er tijdens de duik naar beneden al uit gesprongen zijn.

Ja, dat zal haast wel, was Montero het met hem eens. Goh, wat een toestand. Weet u waar ze eigenlijk vandaan kwamen? Ik zag ze pas, toen ze hier de tuin in renden.

Ik begreep van Tony, dat ze uit het huis van uw achterbuurman kwamen. Hij heeft in de auto naar de politie gebeld. Ik hoorde hem zeggen, dat hij door de theodoliet keek en zag dat die ene een pistool op een man in een stoel richtte en dat ze toen ineens ergens van schrokken en er vandoor gingen. Regelrecht onze kant op. Meer weet ik ook niet.

Tja, Montero zuchtte even, nou, laten we het verder maar aan de politie over laten. Kennelijk wilden ze mijn buurman overvallen en heeft iets ze opgeschrikt. Het is allemaal goed afgelopen gelukkig. Kunt u verder met mijn tuin? Of had u spullen in die wagen liggen, die u nu kwijt bent?

Er ligt nog wat gereedschap in, maar niets speciaals. Wat spaden en klein gereedschap. We kunnen wel verder, wat mij betreft. De theodoliet ligt hier nog. Laten we maar verder gaan, waar we gebleven waren, mannen. Ik zal meten en jullie zeggen wat je doen moet.

Ze gingen weer aan de slag en zetten de eerste meters van de beek uit in de aarde, die weg gegraven moest worden. Maar om vijf uur had Nick er genoeg van. Hij wilde naar huis om te horen hoe het Tony verder vergaan was. Onderweg belde hij met zijn vriend.

Ik ben net thuis, vertelde Tony. We hebben nog een paar uur op het politiebureau gezeten. Ze hebben met de computer een compositiefoto van de overvallers gemaakt om rond te sturen naar alle korpsen. Die kleine was een

bekende crimineel uit deze buurt. Jef Bates heet hij. Die andere was onbekend. Wat ze bij die buurman van Montero deden, weet ik niet. Die man is wel bezocht, heb ik begrepen, maar ze hebben mij verder niets verteld. Dat hoeven ze natuurlijk ook niet.

Nee, dat zal wel niet, was Nick het met hem eens. Ik denk dat Sophie en ik vanavond nog even bij jullie langs komen. Sophie zal ook alles nog eens van jou willen horen, denk ik.

Is goed, dan zie ik jullie wel verschijnen.

Nick belde af en ging naar huis. Sophie was natuurlijk heel benieuwd naar alles wat er verder gebeurd was. Dus gingen ze die avond nog even naar Tony en Angie. Daar moest Tony zijn hele wedervaren nog eens vertellen.

Toch is het heel vreemd allemaal, wat er gebeurd is, vond Nick. Het zal wel voor een groot deel toeval zijn. De overval zelf en dat ze juist door de tuin van Montero wegluchtten en onze Caddy stalen. Maar ik heb het gevoel dat alles wat erna gebeurde helemaal geen toeval was. Die actie op de snelweg, leek mij heel doelbewust. Jou niet?

Tony dacht hier over na. Ja, daar leek het wel op, was hij het met Nick eens. Ze reden de hele tijd op de linkerbaan, gewoon met het verkeer mee. En ineens gooiden ze het stuur om en doken van de weg af. Of ze plotseling ontdekten dat ze op een bepaald punt eraf moesten en dat bereikt hadden. Ze moeten geweten hebben, dat daar de weg over de rivier heen loopt.

Hij dacht daar nog even over na. Dat zou kunnen kloppen. Die kleine, Jef Bates, komt uit deze buurt. Hij klom aan de bestuurderskant aan land, dus hij zal gereden hebben. Maar het was levensgevaarlijk wat hij deed. Een meter te vroeg of te laat door die vangrail en ze zouden naast de rivier terecht zijn gekomen en mordsdood zijn geweest. Je moet wel enorm lef hebben, om zoiets te doen.

Maar waarom? Vroeg Nick zich af. Er leek geen aanleiding toe. Ze kunnen nooit geweten hebben, dat wij achter ze aan zaten. We zijn steeds op ruime afstand gebleven.

Kan hij jullie in zijn spiegel gezien hebben? Opperde Sophie.

Misschien, overwoog Nick. Maar ik hield flink afstand. Er zaten drie auto 's tussen ons en ik reed in dezelfde baan als hij. Het lijkt me niet erg waarschijnlijk.

Ze dachten er nog even over na, tot Tony opperde:

Misschien kregen ze er opdracht toe.

Hoe bedoel je? Vroeg Nick.

Eddy zei, dat hij meende dat ze een telefoongesprek voerden. Hij hoorde iemand zeggen: Jezus, wat nu en Goed, gaan we doen. U hoort van ons. Kort daarna vlogen ze door de vangrail. Misschien werden ze gewaarschuwd door iemand, dat wij achter ze aan zaten.

Dat kan toch niet, meende Nick. Dat wist niemand.

Montero wist het en de mannen die voor ons in zijn tuin werkten ook. En misschien luisterde er iemand mee via de meldkamer. Er zijn nog steeds lui die het radioverkeer van de politie af luisteren. Er waren wagens op weg gestuurd om die kerels op te pakken. Misschien hadden ze een handlanger, die de berichten van de politie af luisterde en ze waarschuwde.

Kan dat dan nog steeds? Vroeg Angie verbaasd. Ik dacht dat dat tegenwoordig allemaal streng beveiligd was.

Dat zou kunnen, gaf Tony toe. Dat weet ik niet precies. Maar iets anders kan ik niet bedenken. Feit is wel, dat die gasten ontsnapt zijn en dat zit me niet lekker. We weten niets van hun motieven. En als ze weten dat wij achter hen aanzaten, komen ze misschien terug.

Sla je nu niet een beetje ver door? Vroeg Nick. Ze kennen ons toch niet? Wij waren daar bij toeval.

Ze hebben de naam van het bedrijf op de auto zien staan, bracht Tony naar voren. Dat moet.

Maar waarom zouden ze iets tegen ons hebben? We weten niets van ze. Niet eens wat ze eigenlijk van plan waren. Hun actie was niet tegen ons gericht, maar tegen die buurman van Montero.

Dat is wel zo, gaf Tony toe. Maar toch zit het me niet lekker, dat ze ontsnapt zijn.

Natuurlijk, dat is logisch, vond Nick. Maar daarmee kunnen ze nog niets tegen ons hebben. Zet het uit je hoofd, Tony. Laten we er over ophouden. Ik ben moe. Kom schat, we gaan naar huis.

Nick en Sophie vertrokken. Angie keek naar haar man. Die zat nog steeds bedachtzaam voor zich uit te kijken. Er knaagde iets aan hem, maar hij wist niet precies wat het was.

Een paar dagen gebeurde er niets bijzonders. Nick en Tony werkten ijverig aan de tuin van Montero. Eddy werd uit het ziekenhuis ontslagen en ging ook weer aan het werk. Tony zette zijn bedenkingen van zich af en leerde Eddy alsnog om de theodoliet goed te bedienen. Maar op zaterdagmorgen moest Tony even naar de stad om een boodschap. Het was nog vroeg en heel rustig op straat. Hij liep hun straat uit en stak over. Op dat moment kwam een zwarte SUV aanrijden. Hij remde af voor de kruising, maar plotseling gaf de bestuurder gas. Tony schrok zich rot en probeerde nog weg te duiken, maar hij was te laat. De wagen schepte hem en hij werd over de motorkap geworpen en kwam met zijn hoofd op straat terecht. Hij bleef bewusteloos liggen. De auto reed door. Gelukkig was de aanrijding wel gezien en werd er snel een ambulance gebeld. In het ziekenhuis werd hij gelijk onderzocht. Hij had een gescheurde milt, die meteen geopereerd werd. Daarnaast had hij een flinke hersenschudding en een paar gebroken ribben. Angie was ongerust geworden, toen hij maar niet terug kwam van zijn boodschap en belde naar zijn mobiel. Ze schrok zich naar, toen ze een verpleegster aan de lijn kreeg, die vertelde wat er gebeurd was. Ze

haastte zich naar het ziekenhuis. Daar moest ze wachten. Tony was nog op de operatiekamer. Terwijl ze wachtte, belde ze Nick en vertelde wat ze gehoord had. Nick was ontzet.

Aangereden en de bestuurder is doorgereden? Mijn hemel, dat is erg. Hoe is het nu met hem?

Hij wordt nu geopereerd. Hij heeft een gescheurde milt. Verder weet ik nog niet veel. Ik moet het afwachten. Ik heb Angelo naar de buurvrouw gebracht. Kan Sophie hem ophalen? Ik heb geen idee hoelang ik hier moet wachten, maar ik ga niet eerder weg dan dat ik zeker weet, dat alles goed gaat.

Dat begrijp ik, stelde Nick haar gerust. Geen zorg om Angelo. Sophie haalt hem wel op en hij blijft zolang bij ons. Dan kun jij bij Tony blijven. Ik kom vanmiddag ook wel even bij hem kijken. Maar ik moet straks dat theehuis van Montero ophalen. Het is al aangekomen en gisteravond nog ingeklaard. Ik heb beloofd het vanmorgen op te halen bij de douane.

Dat is goed, zei Angie. Doe maar rustig aan. Als hij net geopereerd is, zal hij toch nog niet veel waard zijn. Ik zie je vanzelf wel verschijnen.

Angie belde af en ging zitten wachten tot Tony uit de operatiekamer kwam. Maar daarna duurde het nog een aantal uren voor hij weer voldoende bij kennis was, om met haar te kunnen praten over wat er nu precies gebeurd was. Hij was op een kamer alleen neergelegd en had een infuus met pijnstillers en bloed aan zijn arm. Met slaperige ogen keek Tony naar zijn vrouw.

Hello Love, fluisterde hij. Blij, dat ik je zie.

Angie glimlachte. Ik ben ook blij, dat je er nog bent, schat. Ik was al bang, dat ik je kwijt was.

Ze krijgen me niet zomaar klein. Maar deze keer scheelde het niet veel.

Kun je je herinneren wat er precies gebeurd is?

Tony keek bedachtzaam voor zich uit. Zijn hoofd deed pijn en hij voelde zich misselijk. Maar hij probeerde zich het voorval weer voor de geest te halen.

Ik stak aan het eind van de straat over naar High Lane en toen kwam die gek ineens de hoek om. Hij remde eerst voor de bocht en gaf toen weer gas. Ik probeerde opzij te duiken, maar werd vol geraakt. Ik vloog door de lucht, dat weet ik nog. Ik was heel bang. Daarna weet ik niets meer.

De bestuurder is doorgereden, vertelde Angie. Er waren twee getuigen. Een ouder echtpaar. Ze hebben de ambulance gebeld en de politie. Die zouden vanmiddag iemand sturen om te kijken of je aangifte kunt doen. Maar ik hoorde net van de zuster, dat je zeker nog een paar dagen in het ziekenhuis moet blijven. De operatie is wel gelukt, maar je hebt veel bloed verloren en ze willen eerst zeker weten, dat er geen complicaties bij komen.

Goed, zuchtte Tony. Nick zal hier niet blij mee zijn. We sterven in het werk.

Kan zijn, maar Nick zal jouw gezondheid belangrijker vinden dan zijn klanten. Dat weet je best.

Jawel, glimlachte Tony. Dat weet ik wel. Maar evengoed heeft hij een probleem. Hij heeft al veel mensen nodig voor die tuin van Montero en dan ben ik ook nog uitgeschakeld. En we hebben afspraken lopen met nog meer klanten om hun tuin winterklaar te maken.

Maak je daar nu maar geen zorgen over, raadde Angie. Dat regelt Nick wel. Zorg jij nu maar, dat je rust krijgt en beter wordt.

Tony trok een grimas. Ik heb niet veel keus. Ik wil nu graag even slapen, liefje. Vind je het erg om nu naar huis te gaan?

Nee, natuurlijk niet. Angie stond meteen op. Ik kom vanmiddag terug. Ga maar lekker slapen.

Ze boog zich over hem heen om hem een zoen te geven. Welterusten. Tot vanmiddag.

Angie ging weg en Tony viel in slaap. Hij droomde onrustig. Hij voelde iets van een dreiging in zijn droom, maar toen hij na een uur weer wakker werd, kon hij niet zeggen wat hij nu eigenlijk had gedroomd. Maar er bleef een onrustig gevoel achter, dat hem dwars bleef zitten.

Halverwege de middag kwamen Angie en Nick samen op bezoek. Ze bespraken weer wat er gebeurd was. Tony vertelde dat er iets was wat hem dwars zat, maar dat hij niet kon zeggen wat het nu precies was. Nick raadde hem aan het te laten rusten. Hij moest zich geen zorgen maken. Het kwam allemaal wel goed. Maar het bleef aan Tony knagen. Hij begon over het werk, maar ook hierin stelde Nick hem gerust. Hij zou een paar klanten bellen om een nieuwe afspraak te maken voor hun tuin. En Eddy kon best al veel zelf. Het kwam allemaal wel in orde. Toen ze weg waren, kreeg Tony eten en daarna viel hij in slaap. En weer droomde hij over een dreiging. Toen hij weer wakker werd, bleef hij een tijdje stil voor zich uit kijken. Hij dacht weer na over wat hem dwars zat. En ineens wist hij het. Hij had het gezicht van de bestuurder van de SUV gezien. En die had een verbeterd grijns op zijn gezicht gehad, toen hij hem aanreed. Hij had het met opzet gedaan! Het was geen ongeluk. Het was een aanslag. De realiteit trof hem als een mokerslag en benam hem even de adem. Toen zocht hij snel in zijn nachtkastje naar zijn telefoon. Hij belde Nick en vertelde wat hij had ontdekt.

Weet je het zeker? Nick was geschokt door dit bericht.

Ja, ik weet het heel zeker. Hij keek bewust naar me. We hadden heel even oogcontact en hij grijnsde triomfantelijk toen hij me raakte. Het was opzet.

Maar waarom in vredesnaam?

Geen idee, maar het enige dat ik kan bedenken, is dat het iets te maken heeft met die overval op de buurman van Montero. Twee van die gewelddadige voorvallen in een week is teveel voor toeval. Het moet iets met elkaar te maken hebben.

Tja, zei Nick peinzend, dat ga je wel denken. Maar ik zie het verband nog niet. Maar als je gelijk hebt, ben je in gevaar, Tony. De aanval is mislukt. Als de moordenaar daar achter komt, zal hij het opnieuw proberen.

Daar ben ik ook bang voor, gaf Tony toe.

Je ligt daar weerloos. Je hebt bescherming nodig, meende Nick. We moeten de politie hierover vertellen. Zijn ze nog geweest vanmiddag?

Nee, er is verder niemand geweest. Maar het is zaterdag. Misschien hadden ze geen mensen genoeg.

Kan zijn, maar dan moeten we ze bellen. Hoe heette die inspecteur, waar jij mee gesproken hebt en die met die identificatie bezig is geweest?

Tony dacht na. Briggs, meen ik.

Goed, ik zal hem bellen en hem vertellen wat er is gebeurd en wat jij me net hebt verteld over die bestuurder. En ik kom naar je toe. Je bent daar niet veilig alleen.

Goed, bedankt Nick. Dan zie ik je straks wel.

Tony belde af en legde zijn telefoon op het nachtkastje. Hij moest plassen en belde om een zuster. Er kwam een verpleger binnen en hij vertelde dat hij weer eens moest plassen. Dat moest hij veel vaker dan normaal, vond hij. De man legde uit, dat het kwam door het infuus. Hij zou er iets aan doen, maar hij ging eerst wel een fles halen. Hij was snel terug en hielp Tony om zijn blaas te legen. De man haalde de fles weg en pakte een infuuszak op, die hij gelijk mee had genomen. Hij verwisselde de zak met vocht en pijnstillers. Met deze medicatie zou hij wat minder vaak hoeven plassen, vertelde hij. Dat was voor de nacht prettiger. Dan kon hij beter doorslapen.

Fijn, zei Tony, dank u wel.

Hij ontspande zich wat en probeerde na te denken over de dreiging en wat er achter kon zitten. Maar hij werd snel doezelig en kon zijn ogen niet open houden. Hij voelde zich wegzakken, maar probeerde zich ertegen te verzetten. Hij had het gevoel dat hij wakker moest blijven tot Nick

kwam. Maar hij wist niet meer waarom. Er was iets waarom Nick zou komen. Hij wist het niet meer en viel in slaap. In zijn droom voelde hij zich benauwd. Hij kon niet voldoende lucht krijgen. Hij probeerde diep in te ademen, maar zoog iets van stof naar binnen. Er vlijmde pijn door zijn hoofd en hij beseftte dat hij helemaal niet sliep. Het was geen droom, het was echt. Hij probeerde te schreeuwen. Dat kon niet. Hij gaf geen geluid. Hij voelde een enorme druk op zijn gezicht en plotseling begreep hij wat er gebeurde. Iemand drukte zijn mond en neus dicht met een kussen. Het was de moordenaar, die terug gekomen was. Hij moest iets doen, anders ging hij dood. Hij hief zijn handen om het kussen weg te duwen, maar de druk was te groot. Hij moest harder duwen. Maar hij was al verzwakt door het bloedverlies en gebrek aan zuurstof. Hij snakte naar lucht, die hij niet kreeg.

Intussen had Nick de inspecteur van politie proberen te bellen, maar Briggs had geen dienst. Nick legde uit waar het om ging. De rechercheur die hij sprak, zegde toe het met zijn meerdere te bespreken en er zouden maatregelen genomen worden. Maar Nick had niet het gevoel dat de man zijn zorgen deelde en haastte zich naar het ziekenhuis. In de hal werd hij tegen gehouden door de portier. Hij mocht 's avonds laat niet zomaar naar binnen. Er zou iemand gehaald worden, die hem zou begeleiden. Nick moest wachten. Maar de minuten verstreken en Nick voelde zijn angst om Tony toenemen. Hij wilde niet langer wachten en liep naar de trap. De portier riep hem na dat hij niet alleen naar boven mocht, maar Nick negeerde hem. Hij holde de trap op naar de verdieping waar Tony lag. Angst dreef hem voort. Hij stormde Tony 's kamer binnen en zag een verpleger die een kussen op Tony 's gezicht gedrukt hield. Nick sprong de man op zijn nek en rukte het kussen weg. Tony haalde gierend adem. Nick worstelde met de verpleger. Er kwam een beveiligger binnen, die Nick gevolgd was naar boven.

Help me, riep Nick, hij probeerde Tony te vermoorden! Samen wisten ze de verpleger te overmeesteren. De beveiliging had handboeien bij zich en boeide de aanvaller de handen op de rug. Toen keek hij naar Tony, die moeizaam adem haalde.

Alles in orde met u, Meneer? Vroeg hij bezorgd.

Ja, nu wel, hijgde Tony. Hij keek naar Nick. Je was net op tijd. Hij probeerde me te verstikken.

Ik zag het, zei Nick. Goddank, dat het goed afgelopen is. Maar het bewijst dat ik gelijk had. De moordenaar wilde het opnieuw proberen.

Roep eens een echte verpleegster, vroeg Tony. Deze vent heeft een ander infuus aangesloten en daar werd ik heel snel suf van. Ik zal dit kraantje maar afsluiten. Het was bedoeld om beter door te kunnen slapen, zei hij, maar ik denk dat het iets is om me gemakkelijker te kunnen doden. Dat zou best kunnen, was Nick het met hem eens. Hij wilde de kamer aflopen, maar op dat moment ging de deur open en er kwamen een paar mannen binnen. De voorste nam de situatie snel in zich op en zei:

Goedenavond. Mijn naam is Faraday, hoofdinspecteur van politie. Ik zie dat ik niet voor niets kom. Er is gebeld door ene Nick Denver, dat Meneer Castello mogelijk in gevaar verkeerde.

Ik ben Nick Denver, zei Nick. Ik heb inderdaad gebeld. En ik had helaas gelijk. Die vent probeerde Tony met een kussen te verstikken.

Kijk eens aan, zei Faraday. Maar u was gelukkig op tijd. Wij niet helaas. Maar ik zal proberen die fout goed te maken, door te zorgen dat deze vent ingesloten wordt. Is het dezelfde als de man die u aangereden heeft, Meneer Castello?

Nee, zei Tony. Anders had ik hem wel gelijk herkend, toen hij binnen kwam. Hij weet wel hoe het in een ziekenhuis toegaat. Hij heeft me geholpen met de steek en me een

ander infuus gegeven. Hij wist hoe dat moest, maar het spul dat in die zak zit, maakte me heel snel suffig.

Juist, dat is interessante informatie. Dickens, haal eens een echte verpleegster. Als die niet op haar post zit, ga dan zoeken. Het kan zijn, dat deze boef haar ergens heeft opgesloten of haar iets anders heeft aangedaan. Controleer dat.

Jawel Meneer, zei agent Dickens en verdween.

White, neem die vent mee naar beneden en sluit hem in het busje. U bent van de beveiliging, begrijp ik. Kunt u even meelopen? Ik wil geen risico's nemen in een ziekenhuis.

Jawel Meneer, zei ook de beveiliging en vertrok met de andere agent en de gevangene.

Er kwam een verpleegster binnen, samen met agent Dickens.

Wat is er allemaal aan de hand? Vroeg de vrouw. Er is mij niets gemeld, dat er politie in huis was.

Dat kan, Mevrouw, zei Faraday vriendelijk. We hadden een beetje haast. Bent u het afdelingshoofd?

Dat ben ik, zei ze. Mijn naam is Hawkins. Wat is er gebeurd?

Faraday gaf niet meteen antwoord, maar vroeg:

Bent u de enige die dienst heeft? Mist u geen verpleegkundige?

Zuster Fairchild heeft zich ziek gemeld. Er kwam iemand anders. Ene Brown. Ik kende hem niet. Hij was van het uitzendbureau.

Juist, zei Faraday. De man deed zich voor als verpleger en gaf Meneer Castello hier een ander infuus, dat hem suffig maakte. Daarna probeerde hij hem te verstikken met een kussen.

Goeie hemel! Schrok de vrouw en liep gelijk naar Tony. Het kraantje is dicht, merkte ze op.

Dat heb ik net gedaan, zei Tony. Ik wil niet nog meer van dat spul binnenkrijgen. Kunt u me weer het gewone infuus geven? Hij heeft de vorige zak in die vuilemmer gegooid. Natuurlijk, zei de verpleegster. Een ogenblik. Ik ben zo terug.

Ze was inderdaad snel terug. Op aanwijzing van Faraday stelde agent Dickens de zak met verdovingsinfuus veilig door er een plastic zak omheen te schuiven en hem dicht te binden. Zuster Hawkins gaf Tony weer het infuus met de gewone pijnstillers. Daarna controleerde ze zijn hartslag en bloeddruk om te zien of er geen serieuze schade aangericht was bij haar patiënt. Agent White kwam weer binnen.

Nog iets van uw dienst, Meneer? Vroeg hij Faraday.

Ja. Volgens zuster Hawkins heeft zuster Fairchild zich ziek gemeld. Ga dat controleren. Zuster Hawkins heeft vast wel ergens een adres van haar. Voor hetzelfde geld ligt die vrouw thuis dood of geboeid. Deze knapen deinzen kennelijk nergens voor terug.

Jawel Meneer, zei White braaf en vertrok weer. Dickens ging de infuuszak wegbrengen. Faraday bleef achter bij Nick en Tony.

Goed, Meneer Castello, zei de politieman. Het lijkt erop, dat u geen serieuze schade hebt opgelopen bij deze nieuwe poging u te doden. Maar u ziet er vermoeid uit. Agent Dickens zal u vannacht bewaken, zodat u rustig kunt slapen. Hij wordt morgen op tijd afgelost. Ik neem uw aanvaller mee naar het bureau om hem te verhoren. Hopelijk komt daar iets uit, maar mijn ervaring is dat het soms even duurt voor ze praten. Ik kom morgenochtend bij u terug. Dan wil ik graag met u praten over deze aanslagen. Meneer Denver meende, dat ze verband houden met de overval eerder deze week op de heer Taylor.

Is de heer Taylor de achterbuurman van José Montero? Vroeg Nick.

Dat is hij, glimlachte Faraday. Ik zou u graag erbij hebben morgen als ik hier weer terug kom, Meneer Denver. Kan dat?

Natuurlijk, zei Nick. Dat was ik toch al van plan.

Mooi zo. Dan wens ik u welterusten en tot morgen.

Faraday verdween en Dickens kwam binnen.

Ik ga op een stoel voor uw deur zitten, Meneer Castello, zei hij. Er komt niemand bij u binnen, zonder dat ik het merk. Daar kunt u op rekenen. U kunt rustig gaan slapen.

Dank u, agent, zei Tony.

Ook Nick stond op om weg te gaan. Ik ben blij dat de politie de zaak serieus aanpakt, zei hij. Zal ik Angie bellen om te vertellen wat er gebeurd is?

Het is al over twaalfen, zei Tony na een snelle blik op de klok boven de deur. Ze zal al naar bed zijn. Laat haar maar slapen. Ik bel haar zelf morgenochtend. Dan zal ze snel hier naartoe willen. Is Angelo nog bij jullie?

Ja, hij lag al in bed, toen Angie terug kwam uit het ziekenhuis. Omdat ze morgen toch ook weer naar jou toe wilde, hebben we hem maar bij ons gehouden. Sophie vindt het wel leuk om over hem te moederen. Ze mist een kind van zichzelf. Maar we weten dat dat er nu eenmaal niet inzit, dus neemt ze elke kans te baat om voor die van jullie te zorgen.

Tony glimlachte. En dat doet ze prima. Heel jammer, dat jullie geen kinderen kunnen krijgen.

Inderdaad, zuchtte Nick. Maar het is niet anders. Ik ga naar huis, Tony. Ik zie je morgen weer. Welterusten.

Tony sliep die nacht rustig, zonder enge dromen. De volgende morgen belde hij Angie. Die schrok enorm toen ze hoorde wat er de vorige avond was gebeurd en haastte zich naar het ziekenhuis. Ze vond een agent voor Tony's deur, die met haar mee naar binnen ging om te controleren of ze inderdaad de vrouw van zijn patiënt was. Dickens nam geen risico 's, maar trok zich meteen terug toen man

en vrouw elkaar omhelsden. Angie wilde nog eens precies weten wat er gebeurd was en gaf Tony een standje, omdat hij haar de vorige avond niet gebeld had.

Het was al zo laat, schat, verweerde Tony zich. Je zou je naar schrikken als ik je na twaalven nog belde. En het was goed afgelopen, dank zij Nick. En ik heb nu bewaking, zoals je hebt gezien. Er kan me niets meer gebeuren.

Dat kan allemaal wel zo zijn, lieve Tony, maar we zijn getrouwd, dus wil ik alles weten wat er met je gebeurt. En zo snel mogelijk, niet pas een dag later. Ik houd van je en heb zorg om je. Beloof me, dat je het voortaan meteen vertelt als er iets gebeurt.

Tony glimlachte. Goed schat, beloofd. Maar straks komt die hoofdinspecteur om over de hele toestand te praten. Hij neemt de zaak heel serieus, heb ik de indruk. Ik neem aan dat je daar ook bij wilt zijn. Nick komt ook.

Ja natuurlijk, wil ik daar bij zijn, zei Angie stellig. Ik hoop dat hij al iets meer weet over die vent van gisteravond. Hij noemde zich Brown, zei je, maar zo heet hij vast niet.

Dat denk ik ook niet, zei Tony. Ik ben ook heel benieuwd.

Toen Faraday verscheen om even over tien, zat Nick ook al aan Tony 's bed. Hij stelde zich netjes voor aan Angie en vroeg toen:

Goed, Meneer Castello, ik ben hier om over de aanslagen te praten. Ik neem aan dat uw vrouw daarbij mag blijven?

Natuurlijk, zei Tony. Wij hebben geen geheimen voor elkaar.

Dat is mooi, vond Faraday. Ik ga dit gesprek opnemen, omdat we niet op het bureau zijn. De opname kan later uitgewerkt worden voor het proces verbaal. Dat kunt u dan naderhand tekenen. Is dat akkoord?

Natuurlijk, hoofdinspecteur.

Mooi. Faraday zette een kleine recorder op Tony 's nachtkastje en vervolgde:

We hebben al geconstateerd dat de man die u gisteravond probeerde te vermoorden, niet dezelfde is als degene die dat gisterochtend deed. Van de man die gisteravond bezig was, weten we wie het is. Hij weigerde iets te zeggen, maar we hebben zijn vingerafdrukken door het systeem gehaald en we hadden een match. Hij heet Phil Beckham en hij is al eens opgepakt voor grove geweldpleging. Niet in een ziekenhuis, maar in een inrichting voor geestelijk gehandicapten. Hij is wel verpleger van beroep, dus dat verklaart waarom hij deze opdracht kreeg. Want dat hij niet uit zichzelf handelde is wel duidelijk. Maar wie zijn opdrachtgever was, weten we nog niet. De man beroept zich op zijn recht om te zwijgen. Dat gebeurt vaker, maar meestal komt na verloop van tijd de waarheid wel boven tafel. Om die te achterhalen wil ik graag met u praten over de aanslag van gisterochtend. Ik heb begrepen, dat u die man recht in het gezicht hebt gezien. Wat kunt u me daarover vertellen?

Tony dacht even na. Ik stak schuin over van Green Lane naar High Lane. Het was rustig op straat. Het was nog vroeg. Ik had hem wel zien aankomen, maar hij nam eerst gas terug voor de bocht en ik dacht dat ik nog gemakkelijk over kon steken. Maar hij gaf ineens gas bij en kwam de hoek omrazen. Ik keek geschrokken naar de bestuurder en dook opzij. Hij raakte me in de flank, zal ik maar zeggen en ik werd de lucht in geslingerd en kwam aan de andere kant van de auto neer met mijn hoofd op de keitjes. Maar vlak voor hij me raakte, keek ik dus zijn kant op en zag zijn gezicht. Hij keek heel fanatiek uit zijn ogen en had een triomfantelijke grijns op zijn gezicht.

Juist. En wat kunt u me meer vertellen over dat gezicht? Ik denk dan aan vorm, haarkleur, bril, dat soort zaken.

Tony keek bedachtzaam voor zich uit. Geen bril, dat is zeker. Een rond gezicht, gore huid. Of misschien waren het baardstoppels, dat zou kunnen. Een wilde bos haar, ik denk donker blond. Dat kon ik niet zo goed zien. Maar niet